

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/184/2024
Identifikačné číslo spisu: 6120447918
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6120447918.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne BigMedia, spol. s.r.o., Bratislava, Ivanská cesta 2D, IČO: 43999999, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Vlach, Kišac, s. r. o., Bratislava, Gogoľova 18, proti žalovanej MÁME TOHO DOSŤ! - v likvidácii, Gyňov, Gyňov 193, IČO: 52705897, zastúpenej advokátskou kanceláriou CHOCHOLAK & ČESLA s.r.o., Košice, Krmanova 6, za účasti intervenienta na strane žalobkyne Produkčná, s.r.o., Košice-Šaca, Železiarenská 49, IČO: 52622452, zastúpenej spoločnosťou ILLEŠ, advokátska kancelária s.r.o., Košice, Františkánska 5, o zaplatenie 48 048 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Košice (predtým Okresnom súde Košice - okolie) pod sp. zn. K3 - 13Cb/30/2021, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. januára 2024 sp. zn. 2Cob/8/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni a intervenientovi na strane žalobkyne náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice-okolie (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. februára 2023 č. k. 13Cb/30/2021-149 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 48 048 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 9 792 eur od 16. novembra 2019 do zaplatenia, zo sumy 120 eur od 14. decembra 2019 do zaplatenia, zo sumy 12 000 eur od 11. januára 2020 do zaplatenia, zo sumy 26 136 eur od 28. januára 2020 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 40 eur. Žalobkyni a intervenientovi na jej strane priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 32 ods. 2 a § 33 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 269 ods. 2, § 365, § 369 ods. 1 a ods. 2 a § 369c zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“) a § 1 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (ďalej len „nariadenie č. 21/2013 Z. z.“).

1.1. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že sporové strany uzatvorili nepomenovanú zmluvu podľa § 269 ods. 2 ObchZ. Vychádzal z tvrdenia žalobkyne, že žalovaná si u neho e-mailom objednala reklamné služby pre kampaň politickej strany MÁME TOHO DOSŤ! a že žalobkyňa poskytla žalovanej reklamné služby a na zaplatenie týchto služieb vyzvala žalovanú faktúrou č. 1219210743 splatnou 21. novembra 2019 (9 792 eur), faktúrou č. 12193/02187 splatnou 13. decembra 2019 (120 eur), faktúrou č. 121921160 splatnou 10. januára 2020 (12 000 eur) a faktúrou č. 1220200435 splatnou 27. januára 2020 (26 136 eur). Podľa predloženej e-mailovej komunikácie S. zo spoločnosti Produkčná, s. r. o., táto spoločnosť si u žalobkyne objednávala reklamné služby v mene žalovanej. Návrhy reklamných služieb žalobkyňa zasielala žalovanej a aj jej zástupcom a po poskytnutí služieb žiadala ich úhradu od žalovanej zaslaním faktúr.

1.2. Súd prvej inštancie zistený skutkový stav hodnotil tak, že reklamné služby boli objednané v mene žalovanej a pre žalovanú boli aj vykonané. K námietke žalovanej, že nie je pasívne legitimovaná v spore, založenej na tom, že S. Q. a ani spoločnosť Produkčná, s.r.o., neboli oprávnení konať v jej mene uviedol, že nebolo preukázané, že by existovala dohoda o financovaní predvolebnej kampane pre žalovanú spoločnosťou Produkčná, s.r.o., alebo iná dohoda medzi žalovanou a U. X., S. Z. na strane jednej a spoločnosťou Produkčná, s.r.o., na strane druhej. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by S. Q. či spoločnosť Produkčná, s.r.o., konali ako splnomocnenci žalovanej. Keďže však bolo preukázané, že žalovaná dodatočne schválila konanie S. Q. tým, že napriek vedomosti o tom, že mu žalobkyňa poskytuje služby na základe objednávky v mene žalovanej, neodmietla ďalšie reklamné služby žalobkyne v januári 2020 a ani pri vrátení faktúry č. 1220200742 vystavenej 23. januára 2020 za reklamné služby v mesiaci február 2020 (ktorej zaplatenie nie je predmetom tohto sporu) mal za to, že žalovaná uznala nárok žalobkyne uplatňovaný v tomto konaní za svoj s tým, že za služby zaplatí podľa svojich možností a schopností.

1.3. Súd prvej inštancie k spornej ratihabícii konštatoval, že ustanovenie § 33 ods. 2 OZ nestanovuje formu dodatočného schválenia úkonu urobeného bez plnomocenstva, preto je dodatočné schválenie úkonu možné akýmkoľvek spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť, a teda k dodatočnému schváleniu úkonu môže dôjsť napríklad aj konkludentne, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/26/2007. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie aj „nižšie súdy“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 30. januára 2024 sp. zn. 2Cob/8/2023 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobkyňa a intervenienti na jej strane priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Keďže súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na všetky relevantné argumenty prednesené v spore.

2.1. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie vo veci nesprávne aplikoval ustanovenie § 33 ods. 2 OZ a opomenul vysporiadať sa s ustanovením § 33 ods. 3 a § 33a ods. 1 OZ, pretože nebolo preukázané, že by Peter Roman bol oprávnený splnomocniť v mene žalovanej intervenienta na to, aby konal v jej mene. Odvolací súd poukázal na to, že ustanovenie § 33 ods. 3 OZ vylučuje aplikáciu § 33 ods. 2 OZ, ak osoba, s ktorou sa konalo, o nedostatku plnomocenstva vedela. Vykonaným dokazovaním to však nebolo preukázané. Žalobkyňa ako osoba, s ktorou sa konalo, nemala ako vedieť o nedostatku plnomocenstva. K ustanoveniu § 31a ods. 1 OZ uviedol, že toto ustanovenie obsahuje osobitnú úpravu substitúcie v zmluvnom zastúpení. Rovnako ako súd prvej inštancie, ani odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu tohto zákonného ustanovenia na prejednávajúcu vec, keďže súd prvej inštancie žalobe vyhovel (pre ratihabíciu právneho úkonu podľa § 33 ods. 2 OZ) a teda na daný skutkový stav nedopadá. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Váda zmätočnosti má spočívať v tom, že nižšie súdy rozhodli v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu a nesprávnym procesným postupom jej znemožnili, aby uskutočňovala procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia nižších súdov, prípadne aby zrušil iba rozhodnutie odvolacieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Žalovaná dovolaním vytykala rozhodnutiam nižších súdov, že pri posudzovaní ratihabície podľa ustanovenia § 33 ods. 2 OZ došlo k odklonu od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri výklade pojmu „bez zbytočného odkladu“ (4Obdo/32/2007, 5Tdo/32/2012). Aplikácia ustanovenia § 33 ods. 3 OZ nižšími súdmi neprípustná.

3.2. Žalovaná kritizovala nižšie súdy, že sa nezaoberali skutočnosťami uvádzanými v odvolaní, či bola potrebná písomná forma plnej moci udelenej intervenientovi. Uviedla, že podľa vôle zmluvných strán právne úkony museli mať písomnú podobu, pretože intervenient prostredníctvom S. a žalobkyňa si všetko dohadovali e-mailom a s poukazom na § 31 ods. 4 OZ mala za to, že úkony sa netýkali len určitého právneho úkonu, keďže objednávok bolo viac. Rozporovala skutočnosť uvedené odvolacím súdom v bode 64. odôvodnenia, nakoľko nevylučujú nutnosť existencie písomnej plnej moci, ak sa vyžaduje písomná forma právnych úkonov a emailové objednávky sú písomným právnym úkonom.

4. Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovanej odmietnuť resp. ako nedôvodné zamietnuť, pretože ním žalovaná iba vyjadruje nesúhlas s právnymi závermi nižších súdov.

5. Intervenient na strane žalobkyne sa stotožnil s vyjadrením žalobkyne k dovolaniu a žiadal ho zamietnuť. Uviedol, že k odklonu od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu napadnutým rozhodnutím nedošlo, pretože dovolací súd na hmotnoprávny vzťah žalobkyne a žalovanej neaplikoval ustanovenie § 33 ods. 2 OZ, pri ktorom mal nastať odklon od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP žalovaná len zopakovala svoje skutkové tvrdenia uvádzané v predchádzajúcom konaní a z obsahu dovolania nie je možné zistiť k akej procesnej vade v konaní nižších súdov došlo. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je podľa predstáv žalovanej, nie je porušením práv žalovanej.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku tejto viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým

v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4Cdo/3/2019, sp. zn. 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9. a bod 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a ďalšie).

13. Žalovaná dovolaním vyčítala rozhodnutiam nižších súdov, že nemali na vec aplikovať ustanovenie § 33 ods. 3 OZ s akcentovaním na ustanovenie § 33 ods. 2 OZ. Dovolací súd k tejto námietke poukazuje na body 64. a 65. rozhodnutia odvolacieho súdu: „64. Odvolací súd udáva, že ust. § 33 ods. 3 Občianskeho zákonníka vylučuje aplikáciu § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak osoba, s ktorou sa konalo, o nedostatku plnomocenstva vedela. Vykonaným dokazovaním však uvedené nebolo preukázané. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje najmä na to, že p. S. Q. v e-mailly adresovanom zamestnankyni žalobcu p. R. M. uviedol, že objednávateľom reklamných služieb je žalovaný a na billboardovej kampani boli vyobrazení p. U., ktorý bol predsedom žalovaného a p. S. Z., ktorý bol jej podpredsedom. Uvedené nepochybne svedčí o tom, že žalobca ako osoba, s ktorou sa konalo, nemal mať ani len prečo vedomosť o nedostatku plnomocenstva. 65. K § 31a ods. 1 Občianskeho zákonníka odvolací súd udáva, že toto ustanovenie obsahuje osobitnú úpravu substitúcie v zmluvnom zastúpení. Rovnako ako súd prvej inštancie, ani odvolací súd nevidí dôvod na aplikáciu tohto zákonného ustanovenia na prejednávajúcu vec, keďže s ňou vzhľadom na dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie žalobe vyhovel (ratihabícia právneho úkonu podľa § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka) nesúvisí a na daný skutkový stav nedopadá.“ Dovolací súd v názorovej zhode s nižšími súdmi dospel k záveru, že na vec nebolo možné aplikovať ustanovenie § 33 ods. 2 OZ, a preto je výklad pojmu „bez zbytočného odkladu“ uvádzaný v ustanovení § 33 ods. 2 OZ irelevantný.

14. Žalovaná v dovolaní ďalej namietala, že nižšie súdy sa nevysporiadali s nedostatkom písomného splnomocnenia na uzavretie zmluvy o poskytnutí reklamných služieb a že žalobkyňa vedela o konaní

intervenienta bez splnomocnenia. Dovolací súd k tomu poznamenáva, že s touto obranou sa zaoberal už súd prvej inštalácie; v bode 18. odôvodnenia rozsudku uviedol, že nebolo preukázané konanie intervenienta ako splnomocnenca žalovanej, z čoho vyplýva, že nebolo preukázané ani udelenie splnomocnenia v písomnej forme. K otázke splnomocnenia intervenienta na konanie žalovanou sa na námietku žalovanej vyjadril aj odvolací súd v bode 30. odôvodnenia rozhodnutia. Odvolací súd dostatočným spôsobom zdôvodnil svoj záver k vykonanému dokazovaniu a argumentácii súdu prvej inštalácie v tejto otázke v bodoch 54. až 58. odôvodnenia rozsudku. Zdôraznil, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že i keď S. Q. konal za žalovanú bez plnomocenstva pri objednaní reklamnej politickej kampane, z jeho konania je žalovaná zaviazaná, pretože právne úkony S. Q. dodatočne bez zbytočného odkladu schválila. Súd prvej inštalácie vychádzal najmä z obsahu listu žalovanej, ktorý bol doručený žalobkyni 24. februára 2020, ktorým podľa súdu prvej inštalácie dodatočne schválila konanie S. a tiež z výpovede štatutárneho zástupcu žalovanej U. X. na pojednávaní 26. septembra 2022, ktorý potvrdil schválenie plnení, keď uviedol: „Viem, že niekedy koncom januára, resp. vo februári prepukol medzi nami farmármi, nazvem to škandál, že máme vylepené billboardy po Slovensku a že je nezaplatená čiastka, nepamätám si koľko presne, ale bola to obrovská čiastka a vtedy koncom januára som sa chopil iniciatívy nejakým spôsobom to zaplatiť.“ Z uvedeného dôvodu neobstoja tvrdenia žalovanej, že nižšie súdy sa nevysporiadali s predmetnými námietkami. Odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštalácie a k rozhodujúcim tvrdeniam uvedeným v odvolaní. Za relevantný je treba považovať každý argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže viesť k rozhodnutiu priaznivejšiemu pre odvolateľa.

15. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštalácie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Vyplýva to z ustanovenia § 442 CSP, podľa ktorého je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštalácie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd má možnosť posúdiť, či dokazovanie vykonané súdmi nižších inštalácií nemá závažné nedostatky a či súdmi vyvedené skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (rozhodnutie ÚS SR zn. IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. V danej veci dovolací súd preskúmaním nezistil žiadne procesné vady konania, ktorými by bola ukrátená na svojich právach. Nižšími súdmi urobené skutkové zistenia a z toho vyvedené skutkové závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené výsledkami vykonaného dokazovania. Do obsahu základného práva podľa ustanovenia Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutie ÚS SR zn. I. ÚS 97/97).

16. Žalovaná v dovolaní s poukazom na rozhodnutia dovolacieho súdu z 29. apríla 2008 sp. zn. 4Obdo/32/2007 a z 28. júna 2012 sp. zn. 5Tdo/32/2012 namietala aj odklon konajúcich súdov od rozhodovacej praxe pri výklade pojmu „bez zbytočného odkladu“ uvádzanom v ustanovení § 33 ods. 2 OZ ako nesprávny právny záver nižších súdov v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pri posudzovaní námietky vychádzal z toho, že dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení a že dovolací dôvod sa vymedzí tak, že sa uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP). Preto pokiaľ žalovaná dovolanie podľa ustanovenia § 420 CSP zakladá na tom, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, odpoveďou na to je stabilizovaná judikatúra dovolacieho súdu, že prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (R 24/2017).

17. Najvyšší súd už za predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (R 54/2012). Namietaný výklad práva a právne posúdenie z pôvodného konania žalovanou v dovolaní sú takisto irelevantné, bez možnosti založiť uplatnený dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP a tým prípustnosť dovolania. Z formulácií žalovanej v dovolaní vyplýva jej nespokojnosť s právnym posúdením veci súdmi s poukazom na odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Fakticky tým vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť označenie rozhodnutí najvyššieho súdu, v ktorých sa konkrétna právna otázka rieši a c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená (rozhodnutie ÚS SR zn. II. ÚS 104/2023).

21. Ak by sa žalovaná dovolaním eventuálne domáhala dovolacieho prieskumu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, treba prihliadnuť na ustanovenie § 432 ods. 2 CSP, ktoré uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je treba vždy vykladať v súvislosti s ustanovením § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný uviesť nesprávne právne posúdenie právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V preskúmvanej veci žalovaná zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzila dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP v spojení s jeho ustanovením § 421.

22. Žalovaná v dovolaní poukazovala na odklon od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (4Obdo/32/2007, 5Tdo/32/2012) pri výklade pojmu „bez zbytočného odkladu“. Porovnaním uvedených rozhodnutí s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu dovolací súd zistil, že v týchto veciach ide o odlišné skutkové situácie. Analógiou v skutkovom stave vecí ako predpokladu aplikácie ustálenej rozhodovacej praxe sa zaoberal ústavný súd v náleze z 09. júna 2020 zn. I. ÚS 51/2020 (zverejnenom v Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 24/2020). Podľa tohto nálezu pre „I. Posúdenie skutočnej vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, sa posudzuje vždy podľa konkrétnych skutkových okolností, pri ktorých je potrebné rozoznávať určité typové situácie (typové skutkové okolnosti), pre posúdenie ktorých možno používať skoršiu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Ak však nejde o analógiu v skutkovom stave, teda o typovo skutkovú podobu, aplikácia skorších súdnych rozhodnutí nie je namieste. II. Ak najvyšší súd nesprávne vyhodnotí analógiu v skutkovom stave a toto posúdenie má za následok odmietnutie dovolania, ide o porušenie práva na spravodlivý proces. Od najvyššieho súdu sa očakáva citlivý a dôsledný prístup pri zvažovaní, či určité jeho skoršie rozhodnutia nielen z formálneho hľadiska, ale aj reálne dávajú odpoveď

na dovolateľom nastolenú právnu otázku. Len tak možno naplniť cieľ dovolania, ktorým je riešenie právnych otázok a zjednocovanie judikatúry, čo sú podstatné prvky naplňovania princípu právnej istoty". Závery ústavného súdu o analógii v skutkovom stave, ako predpokladu aplikácie ustálenej rozhodovacej praxe, sú aplikovateľné aj na rozhodovanie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. V rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/32/2007 bol podaný výklad ustanovenia § 529 ods. 2 OZ o započítaní pohľadávky voči postupníkovi a pojem „bez zbytočného odkladu". V skutočnosti sa však jedná sa o výklad ustanovenia § 33 ods. 2 OZ, t. j. iného ustanovenia OZ, ktoré na posudzovanú vec nedopadá, preto nie je možné označené rozhodnutie najvyššieho súdu pre odklon vzťahovať ani per analogiam. Žalovaná pre odklon označila aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Tdo/32/2012 a v ňom použitý výklad pojmu „bez zbytočného odkladu". Uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu je rovnako nepoužiteľné, pretože tu podaný výklad pojmu „bez zbytočného odkladu" sa týkal trestnej veci v kontexte nariadených úkonov v trestnom konaní; konkrétne uviedol, že "Obvinený je pritom povinný prekážky, ktoré mu bránia v účasti na nariadených úkonoch v trestnom konaní, oznámiť súdu resp. orgánom činným v trestnom konaní bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o nich dozvedel. Pod pojmom bez zbytočného odkladu (bezodkladne) treba rozumieť v lehote spravidla pár dní (max. 5 - 7 dní), no určite nie mesiac". Žalovanou uvedené rozhodnutia najvyššieho súdu preto nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu aplikovateľnú na prejednávajúcu vec, keďže neriešia skutkovo a právne podobnú situáciu o akú ide v preskúmvanej veci.

23. Iba samotné polemizovanie s právnymi názormi odvolacieho súdu v dovolaní, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017). Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že vo veci neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej v časti, v ktorej namietala vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.